

ЦРВЕНЕ КАЛЕ

Тог сасвим обичног и преткишовитог јутра с дванаестог прозора падало је тело. Кроз влажан ваздух проламала се сувоњава, кошчата маса која је обрисом личила на женску фигуру. Кожа, затегнута до савршенства, непријатно се прибила уз месо. Срце је куцало несносно брзо, а кроз мишиће, који су почели да трну, пролазили су одједи његовог вибрирања. Танак слој сивих панталона и мајица на кратке рукаве нису успели да задрже топлоту. Она се одвајала од тела и покушавала да загреје леден зрак који га је обавијао. На откривеним деловима руку почели су да се појављују ситни кругови.

Благо мокри дланови желели су да се ухвате за зарђали метал терасе или макар да дотакну храпави зид зграде. Раширени прсти манично су се скупљали и пружали, али су грабили сам ваздух. Ипак, неочекивано се испод избразданих јагодица могло осетити нешто налик меканом месу прекривеном перјем. Птица коју је ухватило тело покушавала је да се ослободи шаке што ју је чврсто стезала и кљун је заболо у надлактицу. Из ране је потекла крв и рука је пустила животињу. Привучена грудном кошу, остала је поново сама, али се прсти више нису кретали.

Тело, сад већ доста близу асфалту, подрхтавало је. Тремор, испрва једва осетан, постајао је све снажнији. Сваки део се тресао да би на крају све било згрчено, паралисано и онеспособљено, а једино су ноге млатарајући покушавале да га задрже дуже у ваздуху. Ништа није могло да одложи пад. Док је смрскано тело жене лежало, са дрвета из оближњег парка птица је посматрала како киша спира црвене кале са бетона.

Ања Давидовић (2000, Београд), студира компаративну књижевност на Филолошком факултету у Београду, пише прозу и волонтира у Рефлектор театру и Polyglot Club Serbia.